

Tulevan lapseni isä on alkoholisti

Julkaistu 18.2.2020

Olen pohtinut eroni jälkeen ja suhteeni aikana usein vertaistukea. Tai edes sitä että saisin ääneni kuuluviin. Ja saisin lopetettua tämän itseni syyttämisen. Että osaisin nukkua ensimmäisen kerran melkein 2 vuoteen rauhallisesti ja en olisi levoton ja ahdistunut.

1,5 vuotta sitten tapasin unelmieni miehen, se tyypillinen fiksi ja filmaattinen. Kohtelias, omavarainen, itsenäinen, komea. Matkustelimme ja teimme kaiken yhdessä. Olin korviani myöten rakastunut. Annoin miehelle kaiken aikani ja samalla myös itseni. Luovuin kaikesta hänen vuokseen, myös omaisuudestani yhteen muuttaessa, koska hän koki etten ollut tosissani suhteessamme, jos en tee niin. Olen ammatiltani kaiken lisäksi päihdetyöntekijä, ennen kovinkin ylpeä siitä mitä teen. Silti, korviini syöpyi hänen sanansa, että olen huono työssäni koska en parantanut häntä. Sen jälkeen en oikeastaan ole halunnut enää tehdä työtäni.

Sairastuin burn outiin vuonna 2019, koska työni oli loputonta, se tuntui kestävän 24/7. Kun työpäivä loppui työpaikalla, se jatkui kotona. Syytin pitkään työpaikkaa ongelmista, missä toki niitä olikin, ei sitä voinut kieltää mutta ehkä siltä loppuun palamiselta olisi välttynyt herkemmin ilman huonoja kotioloja.

Olimme suhteen alussa puhuneet perheen perustamisesta ja vakiintumisesta. Ja minua kannatteli koko suhteen ajan nuo asiat. Se usko ja toivo lapsiin ja avioliittoon rakastamani miehen kanssa. Ja mies tiesi mistä naruista vetää, mikä oli minulle tärkeimpiä asioita.

Tunsin sekunnin onnea kun totesin, että olin tullut raskaaksi. Sen jälkeen ilo muuttui suruun. Pelkäsin kertoa miehelle. Hän oli aina kertonut kuinka oli pakottanut edelliset kumppaninsa aborttiin, yhden lapsen hän oli jo hylännyt ja ettei halua mitään äpärää. Nämä seikat sotivat toisiaan vastaan, ensin kertoo haluavan lapsia ja perheen ja toisessa hetkessä kertoo toista. Tämä ristiriitaisuus repi minut kappaleiksi. Kun kerroin miehelle, hän syytti minun tulleen tahallani raskaaksi. Olimme molemmat tietoisia ettemme käyttäneet ehkäisyä. Hän vaati aborttia ja sanoi ettei halua olla missään tekemisissä lapsen kanssa. En minä lastani kadu vaan eniten suren etten voinut antaa lapselleni parempaa isää enkä itselleni parempaa puolisoa.

Aloitimme yhteydenpidon kun olimme tavanneet yhteisen tuttavien kautta. En vain aluksi ymmärtänyt, että jokainen viesti ja puhelu oli tehty humalassa / krapulassa. Ensimmäiset treffitkin siirtyivät, koska mies oli liian humalassa ajamaan. Näimme pari kertaa kuukaudessa, koska asuimme eri paikkakunnilla ja pääasiassa viikonloppuisin. Hän joi koko viikonlopun, kirjaimellisesti koska ei nukkunut välissä lainkaan.

Kun kesä alkoi kääntyä syksyyn, huomasin ensimmäisen kerran että ei se ollutkaan kesälomajuopottelua vaan juominen jatkui. Vaikka asuimme erillämme, jouduin silti lähtemään/ pakenemaan hänen luotaan monesti. Miehen humalakäytös sai minulle turvattoman olon. Ja anteeksipyyntöjä sateli krapulassa. Ja joka kerta minä menin ja siivosin sen kaiken sotkun juomisen jälkeen.

Käytös alkoi muuttaa muotoaan. Olin miehen luona ja hän oli juonut useamman päivän putkeen. Hän kutsui minua huoraksi. Sen jälkeen huorittelu kuului lähes jokaiseen ryppypäivään eli joka viikonloppuun ja sen ylikin. Hän oikeutti sen sillä, koska olen kuulemma sellainen. Itkin useita kertoja koska en ymmärtänyt miksi mieheni niin väitti, minulla oli takana vain kaksi suhdetta; 5 vuotta ja 4 vuotta kestänyt.

Muutimme yhteen, hänen luokseen. En suostunut aluksi, hän pyysi pidemmän aikaa. Laitoin ehdoksi, että en voi muuttaa sinne esikoisen kanssa, jos hän juo silloin kun poika on luonani. Poika asuu osan ajasta isällään. Ja hän suostui, ei kuulemma ole mikään ongelma olla juomatta 2 viikonloppua kuussa.

Ei mennyt kauaa kun mies oli lapsiviikonloppuna humalassa. Ja sen jälkeen hän oli jatkuvasti niinä viikonloppuna kännissä. Jouduimme lähtemään aina muualle kotoa. Välillä kotona oli muitakin juomassa, jopa hänen oma isänsä. Eräänä aamuna kun mies oli juonut koko yön isänsä kanssa, mieheni herätti minut huoritteluun ja haukkumiseen. Pahinta oli, että mieheni isä oli sen huorittelun ajan ulkona. Itkien pyysin hänen isältään apua tilanteeseen, jolloin hän vain kysyi mieheltäni onko asia totta ja mieheni kielsi. Ja he molemmat olivat sitä mieltä, että olin vain " hullu " ja jouduimme lähtemään kotoa karkuun heidän jatkuvaa juomista. Sain kuulla mieheltäni kuukausitolkulla kuinka "hän häpesi minua, kun olin käyttäytynyt niin hänen isänsä nähden".

Taas juominen alkoi muuttamaan muotoaan. Kun mies joi, kävi hän fyysisesti kiinni. Yleensä kuristamalla. Pahin hetki oli se kun olin nukkumassa ja heräsin aamuyöllä siihen kun, mies tuli humalassa kotiin. Kertoi pettäneensä ja sen jälkeen alkoi kuristamaan minua sängyssä. Pääsin pois mutta mies kävi vielä kaksi kertaa päälle. Juoksin toiseen rakennukseen pihalla karkuun ja odotin hetken että uskaltaisin lähteä autolla pois. Mies oli tuhonnut auton tuulilasin kokonaan enkä näin ollen päässyt sillä pois. Menin sisälle pakkaamaan ja mies huuti sängystän humalassa minua huoraksi. Soitin ystäväni hakemaan ja lähdin kotoa.

Tämä oli ensimmäinen kerta kun otin yhteyttä mieheni parhaaseen ystävään sekä hänen siskoonsa ja pyysin apua. Sisko kieltäytyi auttamasta, koska olivat jo niin nähneet tuon saman ennekin ja tavallaan se olisi minun ongelmani ja paras ystävä syytti minua kaikesta.

Sain asunnon kiireellisesti. Olin jo ottanutkin asunnon. Voitte vain arvata saiko mieheni minut puhuttua takaisin kotiin. Hän lupasi mennä hoitoon. Ja sinne menimme yhdessä ja ne kauniit 6 viikkoa, tai niin luulin, olivat yhtä helvettä. Miehen teki niin paljon mieli juoda, että koko se aika meni riidellessä. Miehestä huokui syvä viha minua kohtaan. Minä olin se joka kielsin häntä juomasta. Kun tapaamiset menivät joulukuussa tauolle, alkoi juominen uudelleen. Ensimmäiset viikonloput hän joi muualla ja valehteli niistä. Suoraan kysyttäessä hermostui ja vähätteli juomista. Yleensä hän pakeni juomaan vanhemmilleen tai parhaalle ystävälleen.

Sitten kaikki hajosi viimeisen kerran, "selvän" kauden neljäntenä viikonloppuna. Olimme saaneet kutsun miehen tädin syntymäpäiville. Halusin kovasti mennä mutta mies ei halunnut "koska ei voinut juoda". Otin siis töitä viikonlopuksi mutta vannotin miehelle koko viikon ajan ettei tee sitten niin, että juo kotona viikonloppuna, koska peruimme menonkin. Hän joi perjantaina. Ei paljoa mutta kuitenkin. Annoin sen tavallaan mennä sormien läpi. Siitä kiitoksena sain miehen tulemaan raskausajan seulaan labraan.

Tulin kotiin joskus 23 aikaan. Mies oli umpihumalassa. Olin niin pettynyt ja vihainen. En pystynyt peittelemään suruani siitä, että olisimme voineet mennä juhliin näkemään muita ihmisiä mutta sen sijaan mies päätti perua koko reissun, että voisi juoda kotona kalsarit jo toista päivää. Sanoin miehelle, että hän ei voi valita molempia, että koska hän on valinnut viinan, minä joudun jättämään hänet. Hän myönsi valintansa tehneen.

Sanomista tuli ja ennen kuin huomasinkaan, mies oli tilannut kyydin ja hyppäämässä autoon. Menin autolle vielä viimeisen kerran, kaaduin pihalla ja verta valuvana seisoin rukoilemassa miestäni jäämään. Mies oli lukinnut itsensä takapenkille ja etupenkillä istui hänen serkkunsa, humalassa myös. Ensin molemmat haukkuivat minua ja sitten serkku kävi minuun käsiksi. Tämän jälkeen he lähtivät.

Paniikissa vain itkin kotona, kello oli 02 yöllä. Kaksi tuntia itkin ja yritin soittaa jollekin. Lopuksi soitin kriisipuhelimeen. Olin peloissani, että mies tulee kohta kotiin serkkunsa kanssa ja tuttuun tapaan saan iskuja itseäni, nyt ehkä vielä kahdelta mieheltä. Ehkä raskauteni teki sen, että minun piti suojella itseäni ja lastani ja lähdin turvakotiin. Asuin turvakodissa viikon, estin mieheni yhteydenotot, hain asuntoa ja muutin. Jossain vaiheessa otin eston pois ja sain kamalia puheluita missä mies toivoa lapsen kuolemaa ja kertoi vääristelleensä totuutta muille ihmisille. Minä kuulemma sekosin ja lähdin, jätin hänet. Ilman, että hän mainitsi alkoholia tai pahoinpitelyä. En ansainnut edes totuutta erosta.

On mennyt 2 kk erosta. Luulin että lähtemiseni olisi jotenkin havahduttanut hänet. Olin viikko ennen joulua raskaana ja 3 viikkoa kodittomana. Turvakodissa ja kavereilla, mutta silti ymmärrätte varmasti mitä tarkoitan. Mies panttasi rahojani, yritti viedä auton, eikä päästänyt hakemaan minun tai lapseni tavaroita. Silloin päätin, että teen onneni eteen itse jotain tästä lähtien. Sitä kun ei kukaan muu tee.

Olemme olleet satunnaisesti tekemisissä. Selvinpäin miehestä ei juurikaan kuulu mitään. Viikonloppuisin saan kännipuheluita ja -viestejä. Yleensä loukkaavia ja sitä samaa itkua krapuloissa miten pitäisi lopettaa juominen, on huono olo ja yksinäistä. Sitä tämä aika oikeastaan on ollut. Annoin vielä viimeisen mahdollisuuden, että hän voi skarpata ennen lapsen syntymää jos todella haluaa muutosta. Tikkuakaan ristiin hän ei ole asian eteen tehnyt. Meillä olisi ollut nyt lapsen ultraäänitutkimus, missä voisimme mahdollisesti saada selville sukupuolen. Mutta hän tietoisesti päätti juoda 3 päivää menettäen tuon mahdollisuuden. Vähintä mitä toivoin oli, että hän edes kysyisi miten minä voin. Ja joka viikonloppu se kysymys jää ja sen jälkeisenä viikkona. Eli sitä kysymystä olen saanut alle 10 kertaa. Ja ultraan tulo tosiaan oli ylivoimaista. Ehkä minun pitäisi ymmärtää, että en minä vain saa sitä muutosta aikaan. Sen saa alkoholisti vain itse. Ja hän ei ole siinä pisteessä, että myöntäisi ongelmaa edes olevan.

Elämässäni haaveilen normaalista perhe-elämästä. Toki sydämessäni on aina paikka entiselle puolisololleni. Olisi ollut ihanaa elää yhdessä elämää sen ihmisen kanssa, joka hän on ilman päihteitä. Häpesin raskauttani tähän asti kunnes tajusin, että se ei ole minun häpeäni

enää kantaa että tulevan lapseni isä käyttää päihteitä.

Nimimerkki:

MariKatti

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/tulevan-lapseni-isa-alkoholisti>